

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดโศการาม สมุทรปราการ
เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒(บาย)

ใจไม่มีป่าช้า

ที่ประกาศขอศีลขึ้นเมื่อสักครู่นี้ เป็นประเภทหนึ่งในการรับศีล คือรับศีล ๕ ของชาวพุทธเรา แต่การรับศีลนั้นมีหลายประเภท พี่น้องชาวพุทธเราอาจจะทราบได้น้อยมากที่สุดทีเดียว วันนี้จึงขอชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายทราบบ้างพอประมาณ จะได้เป็นเครื่องยึดถือและปฏิบัติต่อไป การสมาทานอย่างนี้เรียกว่าประกาศตนขอศีล สมาทานศีล ให้พระเป็นผู้นำว่า เพื่อเป็นสักขีพยานแห่งเจตนาที่จะรักษาศีลของตน จึงเรียกว่าสมาทานศีล แต่ไม่ใช่ว่าพระท่านให้ศีลแก่เรา ท่านเป็นผู้นำเรา เราก็มองตามท่าน แล้วเจตนาจดเว้นเป็นของเราแต่ละราย ๆ ที่ จะปฏิบัติตัวเองต่อศีลข้อนั้น ๆ นี้ก็เรียกว่าเป็นศีลโดยสมบูรณ์

ถ้าเรารู้สึกว่ารับไปตามคำที่ขอท่านแล้วไม่รักษา ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นกรุณาทราบตามนี้ นี้เรียกว่ารับศีลประเภทหนึ่ง ที่อาราธนาหรือขอรับศีลจากท่าน ถือพระท่านเป็นพยาน เป็นสักขีพยาน แล้วนำเราว่าต่อไปในศีลข้อนั้น ๆ นี้เรียกว่าสมาทานวิริติ เจตนาวิริติเป็นข้อที่สอง ซึ่งเป็นการรักษาศีลสมบูรณ์ด้วยกันเมื่อเราปฏิบัติได้ คือมีเจตนาจดเว้นว่าเราจะรักษาศีลก็เวล่ำเวลาก็วันก็คืน ก็มีเจตนาจดเว้นไปตามนั้นแล้วก็ เป็นศีลขึ้นมาจากการรักษาของเรา นี้เรียกว่าศีลเกิดขึ้นในทางนี้ประเภทหนึ่ง สมบูรณ์ด้วยกันกับสมาทานศีลจากพระ

ข้อที่สามสัมปตตวิริติ คือจดเว้นเฉพาะหน้าที่ไปเจอสิ่งที่จะเป็นอันตรายต่อศีลของตน เช่นไปเจอสัตว์ที่ควรฆ่าเฉพาะหน้า ไม่ฆ่าเสีย ไปเจอสมบัติเงินทองประเภทใดก็ตามของผู้อื่น ควรจะฉกฉกจะลักจะเอาวิธีใดด้วยเจตนาทุจริตนั้นก็อย่าทำ กาเมฯ ก็เหมือนกัน ข้ออื่นนั้นก็เหมือนกันหมด เรียกว่าเจตนาวิริติ จดเว้นต่อหน้า อย่างนี้เรียกว่าสัมปตตวิริติ เป็นศีลขึ้นมาโดยสมบูรณ์เช่นเดียวกัน

สมุทฺธเจวิริติ คือจดเว้นโดยเด็ดขาด แต่นี้แยกเป็นสองประเภท คือสามัญชนธรรมดาเรานี้ ตั้งเจตนาจดเว้นรักษาศีล ตั้งแต่นี้ไปจนกระทั่งถึงวันตาย ไม่ล่วงเกินศีลข้อใดทั้งสิ้น นี้เรียกว่าสมุทฺธเจวิริติ คือจดเว้นโดยเด็ดขาดตลอดไปเลยในศีลของสามัญชนเรา แยกออกเป็นประเภทแห่งศีลของอริยบุคคล คือตั้งแต่พระโสดาขึ้นไป เป็นความวิริติจดเว้นในหลักธรรมชาติของท่านผู้มีภูมิธรรมขั้นนั้น ท่านเป็นผู้มีหิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมต่อการทำลายศีล ไม่กล้าทำลายศีลข้อนั้น ๆ ภายในจิตใจเอง นี้เรียกว่าสมุทฺธเจวิริติของพระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาขึ้นไป เรียกว่าเป็นศีลประเภทหนึ่ง

ที่กล่าวมาทั้งนี้เพื่อพี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ว่าการทำศีลให้เกิดขึ้นในตัวนั้นมีหลายทาง คือการสมาทานจากพระ เพื่อพระท่านเป็นสักขีพยานแล้วไปปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดนี้ประการหนึ่ง ประการที่สองมีความงดเว้นในศีลของตนโดยเจตนาไม่ต้องไปสมาทานจากพระ ก็เป็นศีลขึ้นมาโดยสมบูรณ์ประเภทหนึ่ง สัมปัตตวิริตีคืองดเว้นโดยเฉพาะหน้า ๆ ในศีลข้อนั้น ๆ ที่จะป็นภัยต่อตัวเอง ก็เป็นศีลขึ้นมาโดยสมบูรณ์ในขณะนั้น จนกระทั่งสมุทเฉจวิริตี งดเว้นโดยเด็ดขาดตลอดไปเลย อย่างนี้ก็ป็นศีลขึ้นมาโดยสมบูรณ์ ไม่จำเป็นต้องสมาทานจากพระ กรุณาได้ทราบตามนี้ในการรับศีล

วันนี้ท่านทั้งหลายก็มาสมาทาน อันนี้มักจะเป็นประเพณีของชาวพุทธเรา ทำมาแบบลุ่ม ๆ ดอน ๆ ก็ไม่น่าจะผิดไป ไปที่ไหนมีแต่ มย ภนุเต มย ภนุเต ครั้นรับไปแล้วเอาศีลของท่านไปถลุงแหลกหมด ไม่ถึงบ้านถึงเรือนศีลขาดแล้ว ๆ บางรายอาจจะยังไม่พ้นเขตวัดไปศีลขาดแล้ว พอไปเจอสุราเขาตั้งไว้นั้นขวดหนึ่งเท่าไร นี่เริ่มพืดเข้าไปแล้ว ศีลขาดแล้วสมาทานกับพระหมดทั้งวัดอโศการามมีหลวงตาบัวเป็นต้นเป็นสักขีพยาน ให้ท่านทั้งหลายรับศีลไป พอไปเจอสุราขวดเดียวเท่านั้น พระทั้งวัดอโศการามนี้แหลกตกทะเลไปหมด สู้เหล้าขวดเดียวก็ไม่ได้ อย่างนี้เรียกว่ารับเพียงสักแต่ว่ารับ ไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย เพราะฉะนั้นขอให้ทราบไว้อย่างนี้ การรับศีลด้วยการสมาทานศีลจากพระต้องเอาจริงเอาจังเจตนาของตนที่วางงดเว้นก็ให้ทำแบบจริงจังเช่นเดียวกันกับการสมาทานจากพระ นี่จะเป็นศีลสมบูรณ์ขึ้นที่ตัวของเราเอง

วันนี้จะนำพี่น้องทั้งหลายรับศีล แต่ให้พากันระมัดระวังอย่าเอาศีลหลวงตาบัวที่เป็นตัวพยานประกาศให้วันนี้ ไปถลุงแหลกเหลวหมด กลายเป็นสูญขึ้นมาเต็มตัวอย่างนั้นใช้ไม่ได้ ศาสนาเลยเป็นตุ๊กตาเครื่องเล่นของคนชั่วไปหมด รับศีลสักแต่เป็นประเพณีใช้ไม่ได้ ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ บัดนี้จะนำพี่น้องทั้งหลายรับศีลดังที่กล่าวมาแล้วนี้(...ให้ศีล)

ต่อไปนี้จะเริ่มพุทธธรรมะเลย ไม่ต้องอาราธนา พุทธมา จ โลกาก็ได้ คำว่า พุทธมา จ โลกานั้นเรื่องดั้งเดิมนี้จะเริ่มเทศน์แล้วนะ พี่น้องทั้งหลายโปรดได้ตั้งใจฟังด้วยดี ที่อาราธนา พุทธมา จ โลกามาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ เหตุดั้งเดิมเป็นมาจากพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว ในท่ามกลางแห่งโลกที่สกปรกโสภณเต็มไปด้วยกองทุกข์ เต็มหมดทั้งโลกธาตุหาช่องว่างแห่งความสุขของสัตว์ ไม่ค่อยมีและไม่มีเลย

พระองค์ก็ทรงเคยอุบัติเกิดเป็นสัตว์ทุกประเภทแทบจะว่าไม่เว้น ที่ทรงเกิดทรงตายเป็นมาทับถมกันกับเรื่องความทุกข์ความทรมานในภพชาตินั้น ๆ เป็นมาอย่างพวกสัตว์ทั้งหลาย ไม่มีสูงต่ำต่างกัน ไม่มีจำนวนมากน้อยต่างกัน ในเรื่องการเกิดการตายคลุกเคล้ากับความทุกข์ความสกปรกโสภณแห่งวัฏจักรอันนี้ พระองค์ทรงเป็นมานานแสนนานที่ทรงปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา

พระพุทธเจ้ามี ๓ ประเภท ประเภทที่หนึ่งทรงสร้างพระบารมีมา ๑๖ อสงไขยแสนมหากัป คำว่าอสงไขยแปลว่านับไม่ได้ถึง ๑๖ ครั้ง และยังแสนมหากัปทับเข้าไปอีก บางประเภท ๘ อสงไขยแสนมหากัป ประเภทแห่งพระพุทธเจ้าของเรา ๔ อสงไขยแสนมหากัป จึงได้เต็มสมบูรณ์บริบูรณ์ในพระบารมีซึ่งสร้างมานานแสนนานนั้น การเกิดมาสร้างบารมีนั้นไม่ว่าจะได้สร้างบารมีมาทุกภพทุกชาติ ไปสร้างบาปสร้างกรรมตกนรกหมกไหม้ เป็นสัตว์เดรัจฉาน พวกเปรตพวกผีประเภทต่าง ๆ นี้ พระองค์เคยไปสร้างมา ตกนรกได้รับผลกรรมจากการกระทำด้วยความชั่วของตนเล็กน้อย เหมือนสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปนี้ ไม่มีอะไรผิดแปลกกัน นับไม่ได้มาจำนวนนานแสนนาน

จึงได้ทรงเริ่มต้นทำความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา จากการเริ่มต้นทำความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า และทรงบำเพ็ญพระบารมีเพื่อความเป็นศาสดาสอนโลกเรื่อยมา ตั้งแต่บัดนั้นก็เริ่มนับว่าเท่านั้นปีเท่านั้นเดือนเรื่อยมา จนกระทั่งพระบารมีสมบูรณ์บริบูรณ์เต็มที่แล้ว เช่นพระพุทธเจ้าของเรา ๓ ทรงสร้างพระบารมีมาถึง ๔ อสงไขยแสนมหากัป ในระยะนี้ความทุกข์ความทรมานก็ค่อยผ่อนผันสั้นยาวลง กว่าที่เคยเป็นอยู่ธรรมดาไม่ได้ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ก็เหมือนกันกับสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป เขาเกิดเป็นอะไรพระองค์ก็เกิดได้เป็นได้อย่างนั้น ๆ เป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์นรกอเวจีตกได้ทั้งนั้นเรื่อยมา

จนกระทั่งมาปรารถนาเป็นพุทธภูมิขึ้นมา เริ่มจะตั้งรากตั้งฐานเพื่อเข้าสู่ความดีความตกนรกหมกไหม้เหล่านั้นหากมีการตกก็ไม่ได้มากเหมือนแต่ก่อน และค่อยผ่อนหนักผ่อนเบาเรื่อย ๆ จนถึงขั้นพระบารมีแก่กล้าขึ้นมาโดยลำดับ แล้วคำว่าตกนรกเหล่านั้นไม่ค่อยมี มีแต่ขึ้นสวรรค์ ๆ พอจากนั้นก็ลงมาสร้างพระบารมีแล้วขึ้นสวรรค์ จนกระทั่งครบบารมีโดยสมบูรณ์ นับแล้วที่นี้ตั้งแต่เริ่มต้นทรงทำความปรารถนาสร้างพระบารมีเพื่อความเป็นพระพุทธเจ้านั้นสมบูรณ์ขึ้น เป็นจำนวนนับได้ว่า ๔ อสงไขยแสนมหากัป จึงได้มาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา

ก่อนที่จะตรัสรู้นั้น ภพชาติที่พระองค์ทรงเคลื่อนกล่นวุ่นวายลุ่มจมอยู่เหมือนสัตว์ทั้งหลายนั้น ไม่มีการนับการประมาณเลย ความสกปรกโสภณในโลกนี้โลกไหนที่พระพุทธเจ้า ตั้งแต่ยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบกับพวกเรา จะไม่ได้ไปตกไม่ได้ไปเป็นนั่นไม่มีเลย นี่ละเรื่องคลุกเคล้ากับสิ่งเหล่านี้ จึงไม่เป็นที่สงสัยในพระทัย คือในใจของพระองค์ หลังจากการตรัสรู้แล้ว พอได้พ้นจากหล่มลึกคือโลกที่มีมืดมืดปิดตาด้วยกิเลสครอบงำ ไม่มีวันมีคืนไม่มีมืดมีแจ้ง มีแต่ความมืดของกิเลสครอบงำจิตใจอยู่ที่กัปก็กลับเรื่อยมา แล้วได้ตรัสรู้ขึ้นมาในวันเดือน ๖ เพ็ญนั้น เมื่อตรัสรู้นั้นมาก็เรียกว่ารู้แจ้งแทงทะลุ โลกวิทู รู้แจ้งโลก

โลกนอกคือพระองค์ซึ่งได้เคยเสวยความทุกข์ความทรมานมากี่กัปก็กัลป์ ในสัตว์ที่ประเภท ไนรกรก็หลุม สวรรค์ก็ชั้น เคยขึ้นเคยลงมาเหมือนเราขึ้นบันไดบ้านลงบันไดบ้าน ลงไปนรก สับปนกันอยู่อย่างนี้ก็กัปก็กัลป์ แล้วก็ได้ตรัสรู้เป็นโลกวิทู รู้แจ้งสิ่งที่พระองค์เคยผ่านมาแล้วหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร ก็กัปก็กัลป์หมดทุกข์ไม่สงสัย แล้วก็ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกที่เต็มอยู่ในวัฏจักรวัฏจิต ที่หมุนเวียนเกิดแก่เจ็บตายมานี้ เหมือนกันกับพระองค์ที่เป็นมาแต่ก่อน นี่ละเป็นเหตุให้ทรงท้อพระทัย

แดนที่เคยเป็นมานั้นแต่ก่อนคลุกเคล้ากันมาเท่าไร ก็กิเลสเป็นเครื่องหลอกหลวงสัตว์ทั้งหลาย มีเคลือบน้ำตาล ๆ ล่อลวงสัตว์ทั้งหลาย ถ้าจะว่าทุกข์จริง ๆ ก็ยังมีสิ่งเคลือบน้ำตาลล่อลวงไว้ ให้มีแก่ใจบิบบินไปตามกิเลส ก็กลายเป็นหลงตามกิเลสแล้วจมไปเรื่อย ๆ อย่างนี้เรื่อยมา

ความทุกข์ความทรมานเหล่านี้พระองค์ทรงเล็งดูหมด ในสามแดนโลกธาตุนี้มีมืดมิดปิดทวารจนหาทางออกไม่ได้ จนกระทั่งถึงมาความเป็นศาสดาอย่างเราเป็นปัจจุบันนี้แล้ว ทรงท้อพระทัย จะสั่งสอนใครที่จะได้รู้ได้เห็นในธรรมที่เลิศเลอ อันไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนแล้วในสามแดนโลกธาตุนี้ ดังที่เราครองอยู่เวลานี้เป็นธรรมอัศจรรย์ล้นโลกสิ้นสงสาร เป็นธรรมที่ไม่มีสัตว์โลกตัวใดจะรู้จะเห็นจะครองได้ เหมือนพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวซึ่งกำลังครองอยู่เวลานี้

ถ้าเราจะเทียบเหมือนว่า เรามองดูพวกกิมิชาติคือฝูงหนอน ที่มันคลุกเคล้าป็นปายกับอามันนั้น ทั้ง ๆ ที่พวกกิมิชาติทั้งหลายเขาเปลิดเขาเปลินอยู่ในอามันคือบุตรคือคุณนั้น แต่คนเราดูไม่ได้ นี่ก็ฉนั้นเหมือนกัน พระองค์ทรงเล็งดูสัตว์โลกนี้เหมือนกับกิมิชาติทั้งหลาย ที่ป็นปายอยู่กับรูปกับเสียงกับกลิ่นกับรส กับสมบัติบริษัทบริวารยศถาบรรดาศักดิ์กับนรกอเวจี สวรรค์ชั้นพรหมเหล่านี้ เป็นประหนึ่งว่าเหมือนกองบุตรกองคุณ เพราะธรรมประเภทที่พระองค์ครองนั้นสูงไม่มีอะไรที่จะเทียบเคียงได้แล้ว จึงหาประมาณไม่ได้ในความอัศจรรย์แห่งธรรมของพระพุทธเจ้า จึงทรงท้อพระทัยที่จะแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกต่อไป เรียกว่าไม่มีแก่ใจจะสอน

สอนไปก็เหมือนกับสอนคนหูหนวก มันมืดมิดปิดตาไม่ยอมรับบุญรับบาปรับสวรรค์ชั้นพรหมนรกอเวจีที่ไหนดว่าเป็นของมี เพราะกิเลสปิดบังไว้หมด บาปว่าไม่มี บุญว่าไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมโลกไม่มี นิพพานไม่มี สิ่งที่มีก็มีแต่ความทะเยอทะยาน ความดีความดีความทุกข์ความทรมาน ผิงอยู่ในสัตว์ทุกประเภทไม่มีเว้น เมื่อทรงเล็งเห็นอย่างนี้แล้วก็ทรงท้อพระทัย ที่จะแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกให้หลุดพ้นขึ้นมาได้ เรียกว่าท้อพระทัย ภาษาเราเรียกว่าท้อใจ

นี่ละธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงครองไว้และนำมาประกาศสอนโลกนั้น ประหนึ่งว่า
ไม้ไขว้สี่ยี่จะเข้ากันได้เลย แม้กระนั้นพระองค์ก็ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก จะมีตมิตปิดตาไป
อย่างเดียวกันนี้ทั้งสามแดนโลกธาตุนี้หรือ หรือยังมีรายใดบ้างพอที่จะเล็ดลอดออกจาก
ตาข่ายแห่งกิเลสตัณหาวัฏจักรนี้ ให้หลุดพ้นขึ้นมาถึงวิมุตติหลุดพ้นแดนอัศจรรย์ดังที่เรา
ครองอยู่นี้ ก็ทรงมีแก่พระทัย เล็งญาณดูแล้วว่ายังมี

เทียบกับภูเขาลูกนี้ ภูเขาลูกนี้มองไปมีตมิตดำก้ำตา มีแต่ต้นไม้ภูเขาหินผาหน้าไม้
ต่าง ๆ ประหนึ่งว่าจะไม่มีสาระอะไรภายในภูเขาลูกนั้นเลย แต่เมื่อพิจารณาในภูเขาลูก
นี้ จะไร้สาระไปเสียจริง ๆ ทุกอย่างนั้นหรือ จึงทรงเล็งเห็นว่า อ้อ ในภูเขาลูกนี้แร่ธาตุต่าง
ๆ วัตถุต่าง ๆ ซึ่งพอจะเป็นประโยชน์ยังมีแทรกอยู่ในภูเขาลูกนี้ ก็ไปหยิบเอาสิ่งที่เป็นสาระ
เช่นแร่ธาตุต่าง ๆ ดังที่เรานำมาทำประโยชน์อยู่เวลานี้แล เอามาจากภูเขานั้นแหละ เช่น แร่
ทองคำ แร่ดีบุก แร่เงินแร่อะไรก็แล้วแต่ เราเอาออกมาจากภูเขานั้นซึ่งพอมีสาระอยู่บ้าง มา
ทำประโยชน์ดังที่เห็นกันอยู่เวลานี้

พระองค์ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกผู้มีอุปนิสัย ซึ่งเทียบกับแร่ธาตุต่าง ๆ ที่เป็นสารคุณ
นั้น ยังพอมีอยู่ในโลกที่มีตมิตปิดทวารนี้ ไม่ได้มีตมิตไปเสียหมดอย่างเดียว จึงพอมีแก่
พระทัยที่จะแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกต่อไป

นั่นละอันดับที่สองทำวามหาพรหมจึงลงมาอาราธนาพระพุทธเจ้า โดยพระบาลีที่เรา
อาราธนาเทศน์ทุกวันนี้ว่า

พฺรหฺมา จ โลกาทิปตี สหฺมปติ,

กตฺตอณฺชลี อนุฉิวั อยาจถ,

สนฺตึธ สตฺตาปฺปฺรชฺกฺขชาติกา,

เทเสตฺถ ธมฺมํ อนุกมฺปิมี ปชฺ

นี่คือคำของทำวามหาพรหมลงมาทูลอาราธนาพระพุทธเจ้า ให้ทรงมีพระเมตตาต่อ
สัตว์โลกว่า สัตว์โลกนี้ผู้มีธุลีเบาบางยังมีอยู่ ไม่ใช่จะล้มนเกลวแหลกแหวกแนวไปเสียทั้งสิ้น
ยังพอมีสารประโยชน์อยู่ในโลก สัตว์ที่มีอุปนิสัยที่จะพอหลุดพ้นไปได้ยังมี ๆ พระองค์ก็ทรง
รับทำวามหาพรหม

พร้อมกับพระญาณหยั่งทราบ ว่า สัตว์โลกนี้ยังมีอุปนิสัยสามารถที่จะบรรลุธรรม ถึง
แดนแห่งความเกษมสำราญอันสมบูรณ์ได้ จึงได้มีการเทศนาว่าการเรื่อยมา และคำ
อาราธนาธรรมจึงได้มีมาจนกระทั่งทุกวันนี้ กรุณาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ เรื่องเดิมมี
มาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นไปในงานใดจึงมี พฺรหฺมา จ โลกาทิปตี ขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างนี้แล

ฟังขอให้ฟังดี ๆ พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้จนถึงกับท้อพระทัยนั้นก็เพราะว่า เหมือน
หนึ่งว่าจะเห็นเหตุเห็นผลเห็นความสามารถของพระพุทธเจ้า ที่จะทรงรู้พื้นหรืออุ่ม

สัตว์ทั้งหลายขึ้นจากกองทุกข์ได้ จึงท้อพระทัย แต่เมื่อพิจารณาเล็งญาณดูแล้วก็มีแร่ธาตุต่าง ๆ ซึ่งเทียบกับพวกเราที่มีอุปนิสัยปัจจัยแทรกอยู่ในหัวใจ แม้จะเป็นสัตว์ก็เป็นสัตว์ที่มีอุปนิสัยอยู่ในหัวใจ เพราะคำว่าบุญว่าบาปนี้มีอยู่กับทุกสัตว์ทุกบุคคล ไม่ใช่จะมีแต่มนุษย์เรา เป็นผู้รับเหมาเอาทั้งบุญทั้งบาปแต่ผู้เดียว สัตว์โลกมีทางที่จะรับทั้งบุญทั้งบาปได้ด้วยกัน เพราะเกิดจากการกระทำ

สัตว์โลกทุกประเภทเคลื่อนไหวไปมาอะไร ทำได้ทั้งดีทั้งชั่ว เป็นแต่เพียงว่าเขาไม่มีเจตนา เขาไม่รู้ว่าเป็นยังไร บุญเป็นยังไร เขาก็ทำไปตามยถากรรมของเขา แต่คำว่าธรรมชาติคือบุญและบาปนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ลำเอียง ใครทำดีทำชั่วเป็นดีเป็นชั่วขึ้นมาจากสัตว์จากบุคคลผู้ทำดีทำชั่วนั้นสม่ำเสมอ นี่ละพระพุทธเจ้าจึงได้ทรงประทานพระโอวาทให้พี่น้องชาวพุทธเราทั้งหลาย หรือว่าให้สัตว์โลกทั้งหลายได้รับทราบแล้วได้นำไปปฏิบัติ

ธรรมที่ทรงนำมาแสดง ปราศณ์ครั้งพุทธกาลท่านนำมาจดจารึกให้พวกเราทั้งหลายได้อ่านทุกวันนี้ เรียกว่าพระไตรปิฎก ปิฎก ๆ นั้นแปลว่าภาษาชนะ หรือแปลว่าตะกร้า ไตรนั้นคือสาม พระไตรปิฎก แปลว่า ภาษาสาม ภาษาสามนั้นคืออะไร พระสูตรตันตปิฎก พระวินัยปิฎก พระอภิธรรมปิฎก ทั้งสามนี้แลเป็นแผนที่หรือแบบแปลนแผนผังให้แก่สัตว์โลกทั้งหลาย ได้รู้ได้เห็นและได้ปฏิบัติตามแบบแปลนแผนผัง ซึ่งมีทั้งดีทั้งชั่วอยู่ในพระไตรปิฎกนั้น

แบบแปลนที่ชั่วนั้นก็หมายถึงว่า อย่าพากันทำบาป ทำบาปลงไปแล้ว แปลนของบาปของบุญของนรกสวรรค์มีอยู่แล้วโดยสมบูรณ์ บอกไว้โดยสมบูรณ์ และสมกับว่า นรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน สัตว์โลกทั่ว ๆ ไปที่จะได้เกิดในสถานที่ต่าง ๆ นั้นมีอยู่แล้ว ๆ พระองค์จึงนำเอาธรรมชาติเหล่านั้น มาแสดงหรือว่ามาเขียนเป็นแบบแปลนแผนผังให้พวกเราทั้งหลายได้ทราบ เริ่มตั้งแต่บาป การทำบาปการทำบุญไม่ว่าที่แจ้งที่ลับ เป็นบาปเป็นบุญได้ด้วยการกระทำของตน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับที่แจ้งที่ลับที่ใกล้ที่ไกลในนอกที่ไหนไม่มี เกิดขึ้นที่ความเคลื่อนไหวแห่งใจเป็นอันดับแรก ออกมาทางวาจา ทางกาย ทำดีเป็นผลดี ทำชั่วเป็นผลชั่ว เรียกว่าทำบาปเป็นบาป ทำบุญเป็นบุญ อยู่กับผู้ทำ ๆ ไม่มีที่ลับที่แจ้ง

นี่ท่านสอนเอาไว้ว่าอย่าทำบาป นี่คือแนวทางที่จะเดินไปถึงตัวจริงคือนรก แปลนบอกไว้ แลแนวทางเดินของแปลนนี้เพื่อไปสู่รานั้น ได้แก่การทำความชั่วซ้ำลามากต่าง ๆ จะเป็นประเภทใดก็ตาม ควรเป็นเปรตก็ไปเกิดในกำเนิดแห่งเปรต ซึ่งเป็นสถานที่บอกไว้แล้ว ทางแปลนท่านเขียนไว้แล้ว ว่ากำเนิดแห่งเปรตแห่งผีแห่งนรกอเวจีเป็นชั้นเป็นภูมิ ดังท่านแสดงไว้ว่า นรกมี ๒๕ หลุม ๒๕ หลุมแห่งนรกนั้นแล คือเป็นสถานที่อยู่ ถ้าเป็นบ้านก็เรียกว่าบ้านสัตว์บ้านคน ถ้าเป็นเรือนจำก็เรียกว่าตะราง นั้นมีอยู่แล้ว แล้วสอนพวกเราอย่า

ให้ไปตามสถานที่เช่นนั้น คืออย่าทำบาปแล้วจะหาบกรรม กรรมนี้จะผลักไหลลงไปสู่นรกที่ทรงแสงไว้แล้ว ๒๕ หลุมไม่เป็นอื่น

ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาตรัสรู้ ย่อมทรงเห็นสิ่งเหล่านี้ด้วยกัน ไม่มีบกพร่อง แม้แต่พระองค์เดียว นรกมี ๒๕ หลุมนี้คือสถานที่อยู่ของสัตว์ที่ทำความหนักเบาต่าง ๆ กัน ผู้ทำกรรมอันหนักมากที่สุดท่านก็แสดงไว้ในแปลนว่า บาปที่หนักมากที่สุดนั่นคือฆ่าบิดา ฆ่ามารดา ฆ่าพระอรหันต์ ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ถึงนิพพานหรือถึงตายก็ตาม เป็นอวัยวะวิกลจริตอย่างใดก็ตาม เป็นกรรมหนักเสมอกัน และยุยงส่งเสริมพระสงฆ์ที่มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ด้วยการปฏิบัติตามหลักกรรมหลักวินัย ให้แตกกระจัดกระจาย ยุแหย่ก่อความท่านให้มีความระส่ำระสาย จนกระทั่งแตกเป็นสังฆเภทไป

กรรมทั้งห้าอย่างนี้ คือ ฆ่ามารดา ๑ ฆ่าบิดา ๑ ฆ่าพระอรหันต์ ๑ ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ถึงตายก็ตาม เพียงวิกลจริตนิดหน่อยประการใดก็ตาม ๑ ยุยงส่งเสริมให้แตกร้างจากกัน สงฆ์มีความพร้อมเพรียงสามัคคี ยุยงให้สงฆ์แตกร้างกัน จนกระทั่งถึงแตกไปจากกัน กลายเป็นคนละพวกละพรรค กลายเป็นคนละนิกายไปเสียอย่างนี้ ท่านสอนอย่างเน้นหนักว่า ถ้าพอยังมีสติสดงอยู่บ้าง ขอให้รีบหักห้ามทันที อย่าได้ล่วงเกินกรรม ๕ ประเภทนี้เป็นอันขาด จะหลุดลงสู่รอกหลุมที่มีความทุกข์แสนสาหัสมากที่สุด ไม่มีนรกหลุมใดจะเกินนรกหลุมอนันตริยกรรม ๕ ของสัตว์ที่ทำแล้วไปตกนั้นเลย

กรรมทั้งห้าอย่างนี้จะป็นกรรมชนิดใดก็ตาม มีความหนักในบาปในกรรมเสมอกันหมด ท่านห้ามเอาไว้ นี้เรียกว่าแปลน อย่าทำกัน แปลนแบบนี้อย่าพากันสร้าง อย่าพากันฆ่าบิดา ฆ่ามารดา ฆ่าพระอรหันต์ ทำลายพระพุทธเจ้า ยุยงให้สงฆ์แตกจากกัน นี้อย่าพากันริทำขึ้นมา อย่าพากันคิด นี้คือแปลนท่านบอกเอาไว้

นอกจากนั้นการทำความชั่วซ้ำลามากประเภทต่าง ๆ ก็เป็นแบบแปลนแผนผังที่จะลงสู่ความชั่วซ้ำลามาก ได้รับความทุกข์ความทรมานหนักเบาอย่างน้อยต่างกันเหมือนกันหมด ท่านจึงห้ามไม่ให้พวกเราทั้งหลายทำ ถ้าทำลงไปด้วยความฝ่าฝืนคือดั่ง ด้วยความไม่มีหิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมภายในตัวเองแล้ว ทำลงไปอย่างหน้าด้านที่กิเลสที่หนาแน่นที่สุดภายในจิตใจจุดลากลงไป จนไม่รู้เนื้อรู้ตัวว่าตนได้ทำบาปทำความผิด ผู้นี้แล้วผู้จะต้องไปตกนรก ไปตามแปลนนี้เอง

นรกมีอยู่แล้ว หลุมต่าง ๆ มีไว้สำหรับรับรองผู้ที่ทำความหนักเบาอย่างน้อยในความชั่วอยู่แล้วด้วยกันไม่มีบกพร่อง เพราะฉะนั้นที่เป็นปัญหาอยู่เวลานี้ก็คือ สัตว์ทั้งหลายผู้ที่พอที่จะทราบเรื่องราวแห่งบุญแห่งบาป และนรก สวรรค์ พรหมโลก กำเนิดเปรตผีต่าง ๆ นั้นจะนำมาคิดพิจารณาพิจารณาตัวเอง แล้วรีบแก้ไขตนเองเสียตั้งแต่บัดนี้จะไม่สายเกินไป

เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเราอย่าทำความทำทายเป็นอย่างชั่วอวดฉลาดต่อสู้ พระพุทธเจ้า เราเป็นลูกชาวพุทธอย่าเป็นเทวดาสังหารทำลายพระพุทธเจ้า ด้วยการทำลาย คำสอนที่ทรงแสดงไว้แล้วโดยถูกต้องนั้น แล้วไปทำบาปทำกรรมประเภทต่าง ๆ โดยไม่มี หิริโอตตัปปะ ทำแบบหน้าด้าน ผู้นี้แลผู้ที่ก้าวเดินไปสู่นรกอเวจีชั้นต่าง ๆ ตามแปลนที่ บอกแล้วว่า การทำชั่วต้องไปสู่สถานทีนั้น ๆ นี้คือแปลน ใครทำลงไปก็เรียกว่าเดินตาม แปลนนี้ แล้วก็ไปลงนรกตามชั้นภูมิแห่งกรรมหนักเบาของตน ผู้ควรจะไปเป็นเปรตเป็น ฝี่เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นอะไรนับไม่ได้ในสามแดนโลกธาตุนี้

ไม่มีอะไรมากยิ่งขึ้นกว่าวิญญานของสัตว์ที่ตายแล้ว ไปเสวยกำเนิดเกิดเป็นสัตว์ ประเภทต่าง ๆ เต็มท้องฟ้ามหาสมุทร ทั่วโลกธาตุเต็มไปด้วยจิตวิญญาณของสัตว์ที่เสวย กรรมอยู่แต่ละราย ๆ นั้นแล ไม่มีผู้ใดที่จะอยู่โดยอิสระได้ ว่าไม่ได้เสวยกรรม ไม่มี เสวย ด้วยกันหมด เว้นพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านผู้บริสุทธิ์พุทธโธ ได้หลุดพ้นจากแหล่ง แห่งความหมุนเวียนเกิดแก่เจ็บตาย คลุกเคล้าไปด้วยความทุกข์ความทรมานนี้เท่านั้น นอกนั้นจมอยู่ด้วยกันหมด

ท่านจึงแสดงธรรมะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ ทั้งสามพระไตรปิฎกนี้ท่านแสดง แปลนเอาไว้ ให้เราทั้งหลายดำเนินตามแปลนนี้อย่าให้เคลื่อนคลาด สัตว์ทั้งหลายให้ดำเนิน ตามแถวธรรมที่พระองค์ทรงแสดงไว้แล้ว แล้วจะเป็นผู้มีสุขความเจริญ เดินถูกตามแถว ตามแนว เข้าสู่จุดหมายปลายทางที่สมหวังโดยลำดับลำดับไป จึงพากันทราบไว้ว่าธรรมะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้เป็นสวากขาตธรรมทั้งนั้น ถ้าแปลนก็เรียกว่าแปลนนี้ถูกต้องดีงาม ทุกสิ่งทุกประการ ไม่มีบกพร่องแม้แต่อย่างใด ไม่ว่าจะแปลนของตีกรามบ้านช่องขนาด ไหน กว้างแคบขนาดใด ช่างแปลนได้วางแปลนไว้เรียบร้อยแล้ว ถ้าผู้สร้างตามแปลนนั้นจะ เป็นตีกรามบ้านช่อง ตามขนาดที่แปลนบ่งบอกไว้แล้วโดยสมบูรณ์

นี่พระพุทธเจ้าก็ทรงแสดงไว้แล้วโดยสมบูรณ์ ว่าภพของสัตว์ที่ต่ำก็คือนรกอเวจี ขึ้นมา นรก ๒๕ หลุมไม่เป็นอื่น พระพุทธเจ้าไม่เคยตรัสคำว่ามีสอง ว่าจริงแล้วแหละแหละ อย่างนี้ไม่เคยมี เพราะฉะนั้นเราเป็นชาวพุทธอย่าอาจหาญชาญชัยต่อสู้พระพุทธเจ้า ลบล้าง ความจริงที่พระพุทธเจ้านำออกมาสั่งสอนเรานี้ว่าไม่มีไม่จริง แล้วสร้างแบบมูทะลุตุตันตาม ความชั่วช้าลามกของตน เวลาตายแล้วเรานั้นแลจะเป็นผู้ไปเสวยกรรมของตนหนักเบา มากน้อยในสถานที่ต่าง ๆ เช่น แดนนรก เป็นต้น จะไม่มีผู้อื่นใดไปตก พระพุทธเจ้าไม่มีการ แบ่งปันปันส่วนจากพวกเราทั้งหลาย ทรงสั่งสอนโลกซึ่งเรียกว่าธรรม หรือว่าเป็นแปลนที่ ถูกต้องดีงามไว้แล้วโดยถูกต้อง ด้วยพระเมตตาล้วน ๆ ขอให้เราทั้งหลายได้นำไปปฏิบัติ

ศาสนธรรมเป็นธรรมชาติที่ตั้งอยู่ศูนย์กลาง แห่งการกระทำดีชั่วของสัตว์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้น นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ก็ตาม จึงเป็นตลาดแห่งความจริงทั้งหลาย

ล้วน ๆ ไม่มีผิดเพี้ยนที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้ ขอให้พากันรีบตัดแปลงแก้ไขตัวเองในทางที่ไม่ดีซึ่งเคยทำมา ให้รีบแก้ไขตัดแปลง เวลานี้เรายังมีลมหายใจอยู่ ยังพอคิดพอแก้พอไขตนเองได้อยู่ สิ่งใดที่เห็นว่าไม่ดีอย่าฝืนทำ อย่าเชื่อกิเลสจนเกินไปยิ่งกว่าเชื่อธรรมของพระพุทธเจ้า เพราะกิเลสไม่พาผู้หนึ่งผู้ใดให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปได้โดยลำดับ จนถึงพระนิพพานแห่งพระพุทธเจ้า ไม่มี มีแต่หลอกลวงสัตว์โลก ต้มตุ๋นสัตว์โลกให้ลุ่มจมฉิบหายเรื่อยมาตั้งกัปตั้งกัลป์

อย่างพวกเราทั้งหลายที่เกิดเวลานี้ เรื่อยๆ เข้าใจว่าเราเกิดมาเพียงชาติเดียว อยากว่าล้วน ๆ เกิดมาก็กัปก็กัลป์ในภพชาติต่าง ๆ ออกจากร่างนี้ไปเกิดร่างนั้น ออกจากภพนี้ไปเกิดภพนั้น ตามอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วที่ตนทำไว้แล้วนั้นแล เพราะใจไม่เคยตาย มีป่าช้าเฉพาะร่างกายเท่านั้น ส่วนใจไม่มีป่าช้า ออกจากร่างนี้ก็เข้าไปสู่ร่างนั้น นี่เขาเรียกว่าตาย พอไปเข้าสู่ร่างนั้นก็เรียกว่าเกิด ตายแล้วร่างนี้ไปเกิดร่างนั้น ไปสู่ร่างนั้น มีการท่องเที่ยวของจิตวิญญาณนี้ตลอดมาตั้งกัปตั้งกัลป์ ไม่เคยมีคำว่าสูญ คำว่าสูญของจิตนี้ไม่มีแม้แต่ดวงเดียว มีแต่ตายแล้วเกิด ๆ ผสมผสมปนเปกันกับความสุขความทุกข์ความเดือดร้อนวุ่นวาย หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปในวัฏจักรอันนี้ตลอดมา

ถ้าเป็นวัตถุที่มองเห็นด้วยตาเนื้อของเรา คนคนหนึ่งตายแล้วเอาศพนี้วางไว้ แล้วไปเกิดในภพใหม่อีกตายอีก เอาศพมาวางไว้ ศพของคนคนเดียววันนั้นแล ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย ในประเทศไทยของเรา เราพูดอย่างย่อ ๆ นะ ประเทศไทยของเราทั้งแผ่นดินนี้ไม่มีที่วางศพของคนคนเดียววันนั้นเลย เพราะตายแล้วเกิด เกิดแล้วตายอยู่อย่างนี้ตลอดมา แต่นี้ก็เพราะว่าตายแล้วซากก็สูญหายไป ร่างกายของเราเวลานี้ก็เป็นผู้เป็นคนเป็นสัตว์ประเภทต่าง ๆ พอสลายตัวเรียกว่าตายลงไปแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็สลายไปเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ไม่เป็นสัตว์เป็นบุคคลดังที่เห็นอยู่เวลานี้เท่านั้นเอง เราจึงพออยู่ได้

ถ้าหากว่าเราได้เห็นซากศพของเราไม่ถูกลบล้างไปไหนเลย เราดูเพียงศพของเราคนเดียวนี้ ทั่วประเทศไทยนี้หาที่วางไม่ได้เลย ทำไมเราจะไม่สลดสังเวชเมื่อเห็นแต่ศพของตัวเองก่อนที่จะมาเป็นศพนี้ได้รับความทุกข์ความทรมานมากี่ครั้งก็หน จึงมาตายลงไป ๆ อย่างนี้แล้วก็เกิดเป็นภพใดบ้าง เป็นเปรตเป็นผี เป็นอสุรกาย สัตว์เดรัจฉานก็ประเภท แล้วลงนรกก็ครั้งก็หน ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมก็ครั้งก็หน วนไปวนมาอย่างนี้ แล้วก็ตาย ๆ เอาศพมาวางไว้ ๆ นี้ทั่วประเทศไทยของเราไม่มีที่วาง

นี่พูดตามหลักความจริงให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ว่าเป็นแลหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มาสั่งสอนสัตว์โลก จึงทรงท้อพระทัยที่สัตว์โลกจะเชื่อ ดังที่พูดเวลานี้ท่านทั้งหลายเชื่อได้ใหม่ว่าเป็นความจริงหรือไม่ แต่ความจริงก็เป็นอย่างนี้

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็สอนแบบเดียวกันนี้ เพราะความจริงเป็นอย่างนี้ เป็นแต่ที่เราไม่เห็นเราก็ไม่ยอมเชื่อ แล้วยังพอยู่กันไป ฎุโลกันไป ลุ่ม ๆ ดอน ๆ หลงงมหายไปตลอดเวลา

สุดท้ายก็ว่าบุญไม่มีบาปไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี พรหมโลกไม่มี แต่สิ่งที่จะหนุนให้เราทำความชั่วซ้ำลามากที่จะไปตกนรกหมกไหม้นั้นมันอยู่ในหัวใจของเรา เราไม่ได้ดูตัวนี้ ตัวพาให้หมุนให้เวียนเกิดแก่เจ็บตายดังที่เป็นมา ถึงกับว่าศพของเราคนเดี๋ยวนี้ทั่วประเทศไทยไม่มีที่ว่าง ก็เพราะจิตดวงนี้ไม่ตาย มันสั่งสมตัวของมัน เราไม่เห็นเราจึงไม่ยอมเชื่อ แล้วยังสร้างแต่บาปแต่กรรม ต่อสู้พระพุทธเจ้า

พระองค์ว่าอะไรมีก็ไม่ยอมรับ ๆ ว่าบาปไม่มีไปเสีย ท่านสอนบาป บาปมีมากก็กัปกี่กลับแล้ว บุญมีมากก็กัปกี่กลับแล้ว เปรตผีทั้งหลายที่มีอยู่ทั่วแดนโลกธาตุนี้ มีมากก็กัปกี่กลับแล้ว สัตว์โลกทั้งหลายไม่เห็น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ท่านเห็นหมด ท่านรู้แจ้งแทงทะลุไปหมด จึงเรียกว่า โลกวิทู นวัตกรรมที่กระจ่างแจ้งเสร็จเรียบร้อยแล้วมาสั่งสอนสัตว์โลก วางเป็นแบบแปลนแผนผังเอาไว้ว่า นี่เป็นแปลนนรก นี่เป็นแปลนเปรต เป็นแปลนอสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน การทำความชั่วซ้ำแบบนี้ ๆ ไปทางแปลนนี้ ไปทางแปลนนรก ไปทางแปลนสวรรค์ ไปทางแปลนพรหมโลก นิพพาน ทำกรรมชั่วซ้ำลามากแบบนี้ไปตกนรกหมกไหม้ ไปเป็นเปรตเป็นผี

ทำความดีตามแปลนนี้อย่างน้อยมาเป็นมนุษย์ มากกว่านั้นไปเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เป็นชั้น ๆ ขึ้นไป เทวดาท่านแสดงไว้ถึง ๖ ชั้น ตั้งแต่จาดุมฯ ขึ้นไปถึง ปรนิมมิตวสวัตตี สวรรค์ ๖ ชั้นมีไว้สำหรับคนดี นี้มีมาดั้งเดิม มีมาตั้งแต่กัปกี่กลับไหน ๆ มีมาแล้ว

ใครจะไปปลบล้างได้ว่านรกไม่มี ว่าสวรรค์ไม่มี พรหมโลกไม่มี นิพพานไม่มี ใครจะไปปลบล้างได้ เพราะสิ่งเหล่านี้หนักมากขนาดไหนพอที่เราจะเอาฝ่ามือไปปลบล้างสิ่งเหล่านี้ได้ ก็เหมือนเราปิดแม่ น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงด้วยฝ่ามือของเรา ให้แม่ น้ำมหาสมุทรหายไปหมด เหลือแต่ฝ่ามือสง่างามอยู่ครอบโลกธาตุนี้ เป็นไปได้ไหม เพียงฝ่ามือของเราไปครอบมหาสมุทรว่าไม่ให้มี เป็นไปได้ไหม

นี่ก็เหมือนกันนรกหลุมหนึ่ง ๆ กว้างแคบขนาดไหน สัตว์นรกไหลลงไปสู่รูกนั้นวันหนึ่งประมาณเท่าไร ๆ ไม่มีประมาณ ไหลอยู่ตลอดเวลาตามอำนาจแห่งกรรมของสัตว์ที่ทำอยู่ตลอดเวลา ผู้ที่ไปทางฝ่ายดีก็เหมือนกัน ไหลขึ้นไปทางฝ่ายดี แต่มีจำนวนน้อยมากยิ่งกว่าทางฝ่ายชั่ว นี่มีอยู่อย่างนี้พวกเราจะปลบล้างได้ยังไง ใครเห็นธรรมพระพุทธเจ้าไม่เป็นของอัศจรรย์ คนนั้นคือคนไร้สาระ หมดสาระ ยังเหลือแต่ลมหายใจเท่านั้น หากว่าจะตั้งเนื้อตั้งตัวก็ให้รีบตั้งเสียตั้งแต่บัดนี้

ต้องขออภัยด้วยหลวงตาบัวนำธรรมมาแสดงให้เห็นทั้งหลายฟังนี้ เรานำออกมาด้วยความรู้แจ้งแทงกระจ่างในหัวใจของเราทุกสัตทุกส่วนแล้วไม่สงสัย จึงเหมือนหนึ่งว่ามา

ทำหน้าที่แทนพระพุทธเจ้า เอารธรรมอันเดียวกัน ความรู้ความเห็นอย่างเดียวกัน มาแสดงให้พี่น้องทั้งหลาย เป็นความอาจเอื้อมใหม่พิจารณาซิ

ตาสีตาสาเห็นอะไรพูดได้ เด็กเห็นอะไรพูดได้ ผู้ใหญ่เห็นพูดได้ เด็กเห็นพูดได้ เห็นเต็มตาพูดได้เต็มปาก นี่แดนนรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ซึ่งเป็นความจริงล้วน ๆ ที่ควรแก่ความรู้ความสามารถของผู้จะเห็นได้แต่ละคน ๆ เห็นแล้วทำไมพูดไม่ได้ พระพุทธเจ้าแสดงไว้เพื่อให้รู้ให้เห็น เพื่อให้ละให้ถอน ทำไมจะพูดไม่ได้เมื่อเห็นแล้ว นี่เป็นอย่างนั้น เราจึงกล้าหาญชาญชัยในการที่นำคำสั่งสอนพระพุทธเจ้ามาแสดงแก่พี่น้องทั้งหลาย ไม่เคยสะทกสะท้าน สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอันใดที่เราจะมีความสะทกสะท้าน เพราะเป็นความจริงล้วน ๆ เต็มหัวใจ

เวลาปฏิบัติเอาแทบเป็นแทบตายเราก็กเคยปฏิบัติมาแล้ว ปีนี้เป็นปีเปิดห้วงกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบในการบำเพ็ญคุณงามความดีเพื่อธรรม ตั้งแต่ธรรมชั้นต่ำถึงธรรมชั้นสูงสุดวิมุตติพระนิพพาน เราได้ทุ่มเทเต็มกำลังความสามารถของเรา เริ่มต้นตั้งแต่ไปได้ยินได้ฟังอรรถธรรมจากหลวงปู่มั่น ซึ่งเป็นอาจารย์องค์เอก จอมปราชญ์สมัยปัจจุบันนี้คือหลวงปู่มั่น ครองไว้หมดทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมาแล้วนี้ ถึงมรรคผลนิพพานครองไว้แล้วเรียบร้อย

เวลาไปฟังเทศน์จากท่านด้วยความหิวกระหายต่อมรรคผลนิพพานของเรา ท่านก็เทศน์ให้ฟังด้วยความเมตตาเต็มเม็ดเต็มหน่วยจนเป็นที่ถึงใจ เมื่อถึงใจแล้วจากนั้นมาก็ขึ้นเวทีพีดกับกิเลสไม่มีท้อมีถอย ถ้าหากว่าเป็นการต่อยกันบนเวทีนี้ก็ไม่มีการให้น้ำ ไม่มีกรรมการแยก นักมวยคู่นั้นพีดกัน ระหว่างกิเลสกับธรรมพีดกันบนหัวใจเราเรียกว่าเวทีพีดกันเต็มเหนี่ยวตั้งแต่วันขึ้นเวที เข้าอยู่ในป่าในเขาลำเนาไพร ตามถ้ำ เจ็มผา ตลอดมา ไม่มีคำว่าความสุขความสบาย

ติดคุกติดตะรางนี่ซี้ปะต๊วะนะ เขาติดคุกติดตะรางติดเข้าไปแล้วคนนั้นเท่านั้นปี คนนี้เท่านั้นปี เข้าไปก็อยู่ฆ่าเวลากันเท่านั้นเอง ไปเหลาตอกจกตอกได้วันละสี่เส้นห้าเส้น พอหมดเวล่ำเวลาก็พันโทษไป นี่เขาทำงานเพียงเท่านั้นนักโทษ แต่ไม่มีใครยอมรับ สังคมไม่ยอมรับว่าเป็นคนดี หรือคนมีคุณค่ามีสง่าราศีเหมือนคนทั่ว ๆ ไป อยู่ด้วยความไร้ค่าไร้ราคาเท่านั้น ความจริงที่เขาได้รับความทุกข์นั้น นักโทษไม่ได้ทุกข์อะไรมากนักนะ

แต่เราพีดกับกิเลสนี้ถ้าหากว่าให้เราสมัครไปเป็นนักโทษ แล้วละกิเลสได้ เช่นเดียวกันกับเราพีดกับกิเลสอยู่เวลานี้ เราจะสมัครเป็นนักโทษทันที เอ้า ทุกข์นักโทษกับทุกข์ประกอบความเพียรของเรา อันไหนหนักกว่ากัน การประกอบความเพียรนี้หนักมากที่สุด ไปติดคุกเป็นคนซี้คุกซี้ตะรางไม่เห็นหนักมากอะไรนัก แล้วถอดถอนกิเลสได้ เช่นเดียวกับเราประกอบความเพียรนี้ เราจะสมัครตัวไปเป็นนักโทษ แต่นี่มันเป็นไปไม่ได้

เราต้องได้ทำ ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนเราทำด้วยความพอกพอกใจ ไม่ได้ทำด้วยความท้อแท้อ่อนแอ

เวลาไปภาวนาพัดกับกิเลสน้ำตาลรวงในภูเขาเราก็มไม่เคยลืมน ได้มาประกาศก้องให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ไม่ได้มาอวดนะ พูดถึงเรื่องการตะเกียกตะกายเพื่อความพ้นทุกข์ของตัวเองเป็นอันหนึ่ง แล้วควรจะทำประโยชน์แก่โลกแค่ไหน เราก็มจะทำไปดังที่ปรากฏอยู่เวลานี้ ตั้งแต่บัดนั้นไปไม่มีคำว่าได้รับความสุขความสบาย ไม่มีทุกข์อันใดที่จะหนักมากกว่าความทุกข์ที่ฆ่ากิเลส การต่อสู้กับกิเลส ต่อสู้นหนักมากที่สุด ใครอย่าเอางานใดมาอวด ว่างานของเราดีทุกข์มาก ๆ รู้มากฉลาดมากอย่าเอามาอวด

งานที่เราประกอบการทำงานอยู่ทั่วโลกดินแดนประเทศไหนก็ตาม งานเหล่านี้เป็นงานของกิเลสควบคุม วิชาความรู้ที่เรียนมาจากไหน ๆ เป็นวิชาของกิเลสผลิตให้ทั้งนั้น ไม่ใช่วิชาวิภูจักรวิภูธรรมผลิตให้ เรียนมาขนาดไหนอย่ามาอวดว่าวิชานี้เป็นวิชาเฉลียวฉลาด เรียนมาจบชั้นไหน ๆ ก็ตาม มันก็เท่ากับวิชาของนักโทษในเรือนจำนั่นแล นี่เรือนจำของวิภูจักรกิเลสผลิตให้ อยู่ในความครอบครองของกิเลส

วิชาประเภทเหล่านี้เป็นวิชาวิภูจักร ไม่ใช่วิชาพ้นโลกพ้นสังสาร ได้มาเท่าไร ๆ เรียนมามากน้อยเพียงไรก็เป็นวิชาของกิเลสผลิตให้ กิเลสต้องเป็นผู้สั่งการ เรียนมาแล้วแทนที่จะนำหลักวิชาที่เรียนมามากน้อยนั้น มาทำเป็นผลเป็นประโยชน์ตามวิชาที่ซื้อมาก มันกลับเอาวิชานั้นมาพอกพูน เป็นดินเหนียวติดหัวแล้วว่าตัวมีหงอนขึ้นมา ทะนงตนเป็นบ้าไปเลยมีเยอะนะโลกอันนี้นะ

เรียนวิชาแทนที่จะนำวิชามาปฏิบัติต่อชาติบ้านเมือง ให้มีความสมบูรณ์พูนผลส่งงานขึ้นไป กลับนำวิชานั้นมาเผาบ้านเผาเมือง มีมากต่อมากนะ นี่ละกิเลสผลิตให้มันเกลไถลไปอย่างนั้น แล้วไวใจมันได้ยังงั้นความรู้ของกิเลสผลิตให้มันเป็นอย่างนี้ เหล่านี้สรุปความลงแล้วเรียกว่าทุกข์ ผู้สละตัวไปทำงานเมืองนอกเมืองนาในเมืองไทยก็ตาม ทำที่ไหนเป็นทุกข์ที่นั่น แต่ไม่ได้เห็นเนื่องจากทุกข์ที่ฆ่ากิเลส ทุกข์ฆ่ากิเลสหนักยิ่งกว่านั้นไปอีกเป็นไหน ๆ สติมีเท่าไร ปัญญามีเท่าไร กำลังวังชามีเท่าไรหุ้มลมหมด เอาชีวิตเข้าแลก กิเลสไม่ตายเราต้องตายเท่านั้น อย่างอื่นมีไม่ได้ นี่ละที่ว่าทุกข์มากแสนสาหัส

ไปประกอบความพากเพียรอยู่ในป่าในเขา เวลาล้มลุกคลุกคลานสู้กิเลสไม่ได้ นั่งร้องไห้อยู่ในภูเขา...มี เราเคยเป็นมาแล้ว หลวงตาพูดอย่างอาจหาญไม่สะทกสะท้าน เพราะพูดตามความเป็นจริง ทำถึงขนาดนั้น เมื่อสู้มันไม่ได้แล้วถอย มาอบรมจากครูบาอาจารย์มีหลวงปู่มั่น เป็นผู้ผลิตวิชาทางนี้ให้ แนะนำสั่งสอนให้ อบรมให้ กลับไปอีกเข้าป่าเข้าเขากันอีก ๆ หลายครั้งหลายหนก็มีทำมีทางมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาโดยลำดับ เอากิเลสให้หายลงได้ ๆ พอกิเลสหายได้แล้วเราก็มใจเหใจ หือ มิ่งก็มีท้องเหมือนกันหรือ นึก

ว่ามีห้องแต่คนเดียวนี้ มึงพืดกุหงายห้อง ๆ ที่นี้กูเอามึงหงายห้องบ้าง ลงถึงกูถึงมึงนะ เพราะความเคียดแค้นให้กิเลสที่พืดเราจนน้ำตาร่วง แต่มันเป็นอยู่ภายในไม่ได้พืดออกมาทางวาจา

พอได้ที่ก็พืดกันกับกิเลส ที่นี้ขอสรุปความลงเลยว่า สมาธิไม่เคยมีก็มีในใจเต็มหัวใจ มีความสง่างามสงบร่มเย็น ไปที่ไหนสบายไปหมด นี่เวลาเป็นความสุขเป็นอย่างนี้ แต่ความสุขนี้มีอยู่กับความทุกข์ที่กำลังต่อสู้กิเลส เอ้า ทุกข์เพื่อสู้กิเลสเป็นไรไป หนักมากตลอดเวลา การอยู่การกินการหลับการนอนเหมือนกับสัตว์ไม่มีป่าช้า ลมที่ไหนเป็นที่นอนหมอนมุ้งไปที่นั่น พออยู่ก็อยู่ พอกินก็กิน ไม่กินอดไปทนไป สู้กิเลสนี้สู้ไม่ถอย

สุดท้ายก็ต้องขออภัย ที่บำเพ็ญมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยแบบเอาชีวิตเข้าแลกนี้ ตั้งแต่เริ่มไปอยู่กับหลวงปู่มั่นมาเป็นเวลาตั้ง ๘ ปี การบำเพ็ญรวมทั้งหมดแล้วเราบำเพ็ญเอาตาย เข้าว่า เพื่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว เพราะมีความเชื่อมั่นในธรรมที่หลวงปู่มั่นท่านแสดงว่า มรรคผลนิพพานนี้เป็นสมบัติแห่งศาสนา ศาสนาธรรมของพระพุทธเจ้านี้เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ เป็นแต่เพียงว่าเวลานี้กิเลสปกคลุมหุ้มห่ออยู่ มรรคผลนิพพานแม้มีก็ไม่ปรากฏ เช่นเดียวกับบึงน้ำใหญ่ ๆ มีน้ำเต็มอยู่ในบึงในสระนั้นก็จริง แต่จอกแหนปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้มองหาน้ำไม่เห็น มีแต่จอกแต่แหนปกคลุมไว้หมดในสระในบึงใหญ่ ๆ นั้น เมื่อเปิดจอกเปิดแหนออกแล้วมากน้อยเพียงไร จะปรากฏน้ำซึ่งมีอยู่แล้วในสระในบึงนั้นเป็นลำดับลำดับไป เมื่อเปิดจอกแหนออกหมดแล้ว น้ำนี้จะจ้ำขึ้นภายในสระนั้นแล

นี่ก็เหมือนกัน มรรคผลนิพพานในหัวใจเราซึ่งเป็นเหมือนกับสระกับบึงอันใหญ่หลวง ถูกกิเลสซึ่งเป็นเหมือนจอกเหมือนแหนปกคลุมหุ้มห่ออยู่เวลานี้ จนมองหามรรคผลนิพพานไม่มี เพราะฉะนั้นโลกจึงถูกกิเลสกล่อมว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี แล้วก็สรุปลงว่ามรรคผลนิพพานไม่มี ใครจะปฏิบัติดีขนาดไหนก็ตาม สมัยนี้มรรคผลนิพพานสิ้นเขตสิ้นสมัยแล้ว ไม่มีทางที่จะได้รับมรรคผลนิพพาน นี่กิเลสมันก็ยิ่งหลอกเข้าไป ๆ

คนนั้นที่เชื่อกิเลสแล้วยิ่งอ่อนเปียก ๆ จะทำบุญให้ทานไม่คำนึง ถ้าทำบาปตามกิเลส นั้น เอา หัวขาดขาดไป แขนยังมี เอ้า แขนขาดขาดไป ตัวกิ้งจอนกระทั่งกิ้งไม่ไหวแล้วให้มันลากไปทั้งเป็น เป็นชูงทั้งท่อนไปก็ยอมเชื่อมั่นเรื่องกิเลส แต่ที่จะย้อนดูกิเลสว่า กิเลสเป็นผู้หลอกว่ามรรคผลนิพพานไม่มี สมัยนี้ไม่มีมรรคผลนิพพาน แต่กิเลสมันครอบหัวใจโลกมากี่สมัยแล้ว มากี่กัปก็กลับแล้ว มันไม่เห็นสิ้นเขตสิ้นสมัย ทำไมจะมาสิ้นเขตสิ้นสมัย เฉพาะมรรคผลนิพพานอันเป็นความดีนี้เท่านั้น ถ้ามีผู้ย้อนอย่างนี้กิเลสมันก็รู้สึกตัวบ้าง อันนี้ไม่มีใครย้อน

นี้ได้ย้อนแล้ว พัดจนกิเลสหายลงไปหมดไม่มีอะไรเหลือภายในจิตใจ จิตที่เคยมืดดำมาตลอดเวลา เราก็มั่วสุมเพิลิตเพลินอยู่กับความมืดบอดของเราโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เรื่อยมาเช่นเดียวกัน แต่ยังไม่ทราบเหตุผล ไม่ทราบโทษของมัน แต่พอธรรมะนี้ได้กระจายขึ้น ๆ ภายในใจ เหมือนเรลากจอกจากแหน ขนจอกขนแหนขึ้นจากบึงใหญ่ คือถอดถอนกิเลสออกจากบึงใหญ่คือหัวใจแล้ว ธรรมก็ค่อยปรากฏขึ้นมา สมาธิความสงบร่มเย็นค่อยปรากฏขึ้นมา สมาธิทุกชั้นปรากฏขึ้นมา ปัญหาความสว่างกระจ่างแจ้งฆ่ากิเลสโดยลำดับล้าตาไป ไม่ว่ากิเลสประเภทใดฆ่าเป็นลำดับล้าตา ปรากฏขึ้นมาภายในใจ จนกระทั่งเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ

สติปัญญาอัตโนมัตินี้คือสติปัญญาที่มีกำลังกล้าสามารถ ทำงานโดยลำพังตนเอง เช่นเดียวกับกิเลสที่มีกำลังมากภายในหัวใจของสัตว์โลก มันหมุนตัวของมันไปในแง่ใดมุมใด คิดออกในแง่ใดทางใด เป็นกิเลสสร้างเนื้อสร้างหนังสร้างตัวเองภายในจิตใจของสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของมัน ไม่ต้องบังคับมันหากเป็นกิเลสอยู่ตลอด อันนี้ก็ฉันทันเหมือนกัน เมื่อเวลาสติปัญญาเรียกว่าธรรมมีกำลังแล้ว หมุนตัวกลับสังหารกิเลสเป็นลำดับล้าตาโดยอัตโนมัติ ไม่มีอิริยาบถว่ายินเดินนั่งนอนจะพักผ่อนร่างกาย หรือขี้เกียจขี้คร้านไม่มี มีแต่ความหมุนตัว ๆ สังหารกิเลสเป็นลำดับล้าตา ถึงกับต้องร้องเอาไว้นั้นไม่อย่างนั้นความเพียรกล้าเกินไปจะเลยเถิด

ท่านจึงแสดงไว้ในสังโยชน์เบื้องต้นว่าอุทธัจจะ ความฟุ้ง คำว่าฟุ้ง คำว่าอุทธัจจะในสังโยชน์เบื้องต้นนี้คือขั้นอรหัตมรรค จิตหมุนตัวเป็นธรรมจักร ฆ่ากิเลสเป็นลำดับล้าตาไป เพลินต่อการฆ่ากิเลสไม่มีการหยุดยั้ง จึงต้องเข้าพักในเรือนสมาธิ นี้เรียกว่าพักผ่อนบ้าง ร้องเอาไว้นั้น พอหยุดจากสมาธิแล้วหมุนตัวเข้าฆ่ากิเลสจนกระทั่งหลับ ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติเข้าถึงขั้นมหาสติมหาปัญญา อันเกรียงไกรเฉียบแหลมรวดเร็ว เป็นน้ำซบน้ำซึม เป็นมหาสติมหาปัญญาเพื่อสังหารกิเลสเป็นลำดับล้าตาโดยอัตโนมัติของตน สุดท้ายกิเลสซึ่งเป็นเหมือนจอกเหมือนแหนได้ถูกรื้อขนขึ้นจากสระจนเกลี้ยงหมด มองเห็นสระเห็นบึงนั้นเต็มไปด้วยน้ำที่สะอาดปราศจากมลทิน

นั่นเต็มหัวใจแล้ว เต็มหูเต็มตาแล้ว ได้ชมน้ำในบึงใหญ่สระใหญ่นี้เต็มหูเต็มตาแล้ว เพราะจอกแหนสิ้นไปหมดแล้ว นี่ก็เหมือนกัน ได้ชมมรรคธรรมเต็มหัวใจแล้ว เพราะกิเลสประเภทต่าง ๆ ซึ่งเทียบกับจอกกับแหนปกคลุมหุ้มห่อมันได้ถูกถอดถอนโดยสิ้นเชิง เผาศพกิเลสเรียบร้อยไม่มีอะไรเหลือ จิตนั้นได้สว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา

สิ่งที่นำมากล่าวเวลานี้เราไม่ได้กล่าวด้วยความลุ่ม ๆ คล้า ๆ นะ เรากล่าวด้วยความประจักษ์ พุทธแทนพระพุทธเจ้าก็ได้ เราอาจหาญชาญชัย กิเลสตัวใดที่มีอำนาจจะมาแผ่อำนาจครอบงำธรรมที่เราเห็นเวลานี้มา ถ้าเป็นกิเลสมากับคนก็ให้มาว่านั่นเลย จะฟาตมัน

ปากแตกไปเลย ภูเขาถูกมิงย้ายตีแหลกภูมานานแล้ว นี่มิงจะมาสู้ภูหรือ ฟังว่าภูว่ามี
เถอะนะ ถึงใจขนาดนั้นกับกิเลส เคียดแค้นให้กันถึงขนาดนั้น

พอพืดมันหยายลงไปแล้ว เผาศพกิเลสเรียบร้อยแล้ว คำว่าธรรมที่พระพุทธเจ้าทรง
แสดงไว้แล้ว ปรากฏจ้ำขึ้นมาภายในใจประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น เกิดความ
อัศจรรย์ในตัวเอง โห เราไม่เคยรู้เคยเห็นตั้งแต่เกิดมา ได้เห็นแล้วหรือ ๆ สิ่งที่เรา
ทั้งหลายซึ่งเพลิดเพลินกับมันอยู่นั้น กลายเป็นยักษ์เป็นผีเป็นพินเป็นไฟไปหมด ธรรมชาติ
นี้ได้ไผ่ล้นมาแทนที่แล้ว เห็นโทษของโลกเป็นอย่างนั้น

ท้อใจในการที่จะสั่งสอนโลกทั่ว ๆ ไป แล้วจะไปสอนที่ไหน สั่งสอนใคร สั่งสอนใคร
เขาก็จะหาว่าบ้ากันทั้งบ้านทั้งเมือง เพราะโลกนี้เป็นโลกบ้าของกิเลสเต็มโลกเต็มสงสารอยู่
แล้ว เรามารู้คนเดียวเห็นคนเดียว จะนำความรู้ความเห็นนี้ไปสั่งสอนสัตว์โลกใครเขาจะเชื่อ
ฟัง เขาจะหาว่าบ้ากันทั้งหมด นี่ทำให้ท้อใจ จะสอนใคร อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ พอถึงเวลา
แล้วตายไปเสีย ดีกว่าที่จะไปสอนโลกซึ่งเขาไม่ยอมเชื่อฟังนี้เป็นไหน ๆ นี่ถึงขนาดนั้น

เป็นยังงไรธรรมที่ปรากฏนี้อัศจรรย์ขนาดไหน เมื่อถึงขั้นที่เราเคยอยู่เคยเป็นเคยล้ม
เคยจมกับมันมานี้ แต่ก่อนว่าเป็นของดิบของดี แล้วกลับมาเป็นข้าศึกต่อกันอย่างล้นพ้น
อย่างนี้ เป็นยังงไรบ้างต่างกันไหม ความสุขของธรรม ความเลิศเลอของธรรม ความอัศจรรย์
ของธรรมในแดนพ้นทุกข์ กับความหมุนเวียนแห่งความเกิดแก่เจ็บตาย มีแต่พินแต่ไฟเผา
ไหม้ทั่วโลกดินแดนนี้ เอาไปเทียบกันดูซิ เป็นยังงไร

นี่ละที่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยในการสั่งสอนสัตว์โลก เป็นอย่างนี้เอง มรรคผล
นิพพานมี แต่อำนาจของกิเลสมันปิดบังตลอดเวลา มันไม่ยอมให้เชื่อมรรคผลนิพพาน บุญ
มีมันก็บอกไม่มี เห็นไหมกิเลสมันแทรกอยู่นั้น บาปมีมันบอกไม่มี เพราะฉะนั้นคนจึงชอบ
ทำแต่บาปหาบแต่กรรม ตกนรกหมกไหม้ไปเท่าไรไม่กำหนดกฎเกณฑ์ เวลาที่ธรรมเรามี
อำนาจ มีอำนาจซิ แต่ก่อนกิเลสเป็นอำนาจ เราอยากทำเราก็ทำ เราไม่อยากทำไม่มีใครมา
ห้ามเราได้ นี่คือกิเลสมีอำนาจในตัวของเรา อำนาจอันนี้เป็นอำนาจฝ่ายต่ำ กิเลสจะพาสร้าง
แต่ความชั่วช้าลามกเท่านั้น ไม่มีที่จะพาสร้างความดี

ถ้าผู้มีอุปนิสัยปัจจัยอยู่ในทางความดีแล้ว ถึงจะทุกข์จะจนจะรู้จะฉลาด นิสัยแห่ง
ความดียังมีอยู่นั้น นี่แหละที่พระพุทธเจ้าว่ายังมีแร่ธาตุต่าง ๆ ที่เป็นสารประโยชน์ ควรแก่
การทำประโยชน์ได้ยังมีอยู่ จึงทรงแนะนำสั่งสอนประชาชนสัตว์โลกทั้งหลายเรื่อยมา
จนกระทั่งปัจจุบันนี้

วันนี้เป็นวันที่ได้มาเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เราอาจหาญชาญชัยต่อความมี
ความเป็นที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นทรงเป็น ตลอดถึงความบริสุทธิ์พุทธโธที่พระพุทธเจ้า
ครอง ครองอย่างไรเราไม่สงสัย สิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นนั้นรู้อย่างไร เราเต็มภูมิของ

เราตามวิสัยของหนูตัวหนึ่งเราไม่สงสัย เป็นสักขีพยานแก่พระพุทธเจ้าได้อย่างอาจหาญชาญชัย

พูดอย่างนี้เพื่อให้พี่น้องทั้งหลายได้คิดว่า ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาที่เลิศเลอที่สุด แสดงแต่ของจริงล้วน ๆ มาให้พวกเราทั้งหลายทราบ ขอให้พากันรู้เนื้อรู้ตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ อย่าลืมน้ำเนื้อลืมน้ำตัวจะตายทิ้งเปล่า ๆ ตายแล้วนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา กุสลา ธมฺมา วัดไหนยุ่งไปหมด คนตายเพียงคนเดียวพระยุ่งทั้งวัด ๆ นิมนต์ไป กุสลา ธมฺมา เวลามีชีวิตอยู่ไม่สนใจกับ กุสลา ธมฺมา สนใจแต่ความชั่วช้ำลามกเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มหัวใจสัตว์โลก ไปที่ไหนจึงมีแต่ความสกปรกของโลก สร้างขึ้นใส่ตัวเองเผาตัวเอง แล้วเวลามาถามกัน เป็นยังงัยสบายดีหรือ สบายตายอะไร นั้นเห็นไหม ก็เพราะมันไม่มีความสุขในหัวใจ เอาตั้งแต่บริษัทบริวารเงินทองข้าวของดีกรามบ้านช่องมาอดกันว่า คนนั้นมีนั้น คนนี้มีนี้ หัวใจเป็นไฟไม่เห็นถามกันบ้างเลย

ธรรมะท่านดูหัวใจคน ท่านไม่ได้ดูบริษัทบริวารเงินทองข้าวของซึ่งเป็นเพียงแร่ธาตุต่าง ๆ เท่านั้น นั้นอยู่ภายนอกเป็นที่พึ่งของกายอาศัยของกายเวลามีชีวิตอยู่ ตายไปแล้วไม่มีความหมาย มีธรรมกับใจ มีบุญกับบาปเท่านั้นสถิตที่ใจ ถ้าคนมีบาปตายแล้วไม่ต้องถาม เชื้อก็ตามไม่เชื้อก็ตามเรื่องนรก บาปจะพาไปเองฝังถึงเลย ไม่มีเวลานาทีก็กิลอไม่มี พอลมหายใจขาดสะบั้นลงไปเท่านั้นฝังถึงนรกเลย ผู้ที่ทำความดีก็เหมือนกัน เมื่อเราสร้างความดีแล้วไม่ต้องไปถามหาสวรรค์นิพพาน จะถึงเลย ๆ เช่นเดียวกันนั้นแหละ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธนำไปปฏิบัติ

วันนี้มาในการช่วยชาติ หลวงตาวันนี้ไม่มีเวลา อุตส่าห์พยายามช่วยบ้านช่วยเมือง ตะเกียกตะกายเต็มกำลังความสามารถ เพราะเป็นห่วงชาติไทยของเราซึ่งอยู่ในชั้นอันตราย ดิตหนีติตสินเมืองนอกเมืองนาเขาเป็นหมื่นเป็นแสนล้าน

ความดิตหนีติตสินเขานั้นเป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองของเรามากน้อยเพียงไร สามารถทำชาติของเราทั้งชาติให้ล่มจมได้ด้วยหนีด้วยสินเหล่านี้ นี้ละเป็นต้นเหตุให้ตะเกียกตะกายมาขอขอบิณฑบาตเชิญชวนพี่น้องทั้งหลาย ต่างคนต่างรักชาติอยู่แล้ว ให้ต่างคนต่างเสียสละหนุนชาติของเราขึ้น ให้กระเดื่องขึ้นมาเป็นลำดับ จึงได้อุตส่าห์พยายามมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย

การเป็นผู้นำคราวนี้เราเป็นด้วยความอิมพอทุกอย่าง เราไม่ได้มีความหิวโหยโรยแรงในอะไรเลย เรานำด้วยความเมตตาล้วน ๆ ใจเราพอแล้วกับธรรมทั้งหลาย ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว นิพพานเราก็ไม่ถามหา พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าเราก็ไม่ทูลถามท่าน เพราะเป็นธรรมอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน สนุทธิฎฐโก ประกาศป้างลง

ในจิตดวงเดียวกันเราจึงไม่ทูลถาม มีแต่ความเมตตาสงสารโลก เพราะฉะนั้นจึงได้อุตส่าห์พยายามมาช่วยพี่น้องทั้งหลาย ขอขบิณฑบาตที่นั่นที่นี้

แต่กรุณาอย่าเข้าใจว่า หลวงตาบัวมาขอขบิณฑบาตพี่น้องทั้งหลายนี้ด้วยความยากจนขั้นแค้น เหมือนคนจันทาลขอกันทั่ว ๆ ไปนะ เราขอด้วยความเมตตา ขอจตุปัจจัยต่าง ๆ จากพี่น้องทั้งหลายมาเพื่อเป็นเนื้อเป็นหนังอุ้มชาติของเราให้สู่ความแน่นอนหมั่นคง เราจึงขอด้วยความเมตตาแห่งชาติของเราอย่างยิ่งล้วน ๆ ไม่มีอย่างอื่นอย่างใด จึงอุตส่าห์พยายามเทศนาว่าการ

เวลานี้ก็เฒ่าแก่แล้ว พี่น้องทั้งหลายก็เห็น อายุก็ ๘๕ ปี ๖ เดือนวันที่ ๑๒ นี้แล้วนะ วันที่ ๑๒ เป็นวันครบรอบ ๘๕ ปี ๖ เดือน เราเคยเห็นที่ไหน พระองค์ไหน ยังชั้นเวทีบันแกเหมือนอย่างหลวงตาบัวผิบบ้างนี้ เคยเห็นไหม ให้ดูเอาถ้าไม่เคยเห็น บำนี้บำเมตตาณะไม่ใช่บำแบบอยู่สี่แยกห้าแยกไฟเขียวไฟแดงนะ บำนี้บำความเมตตาพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย บำนี้เรียกว่าบำธรรม กิเลสมันจะว่าอย่างนั้นเราว่าไปก่อนมันเสีย เราไม่เป็นบำก็ไม่เป็นไร กิเลสมันจะว่าอย่างนั้นเราก็อำไปเสีย จึงได้อุตส่าห์พยายาม

วันนี้มาก็เห็นหนาดาบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา ได้มารวมกันบริจาคทรัพย์สมบัติเงินทองต่าง ๆ มาเป็นน้ำใจของการเสียสละแห่งชาวไทยของเราที่รักชาติ หลวงตาจึงขอขอบคุณและอนุโมทนากับพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกัน และต่อไปนี่ก็ยังคงจะขอเรื่อย ๆ จนกระทั่งชาติไทยของเราอย่างน้อยพอตั้งตัวได้ มากกว่านั้นให้มีความแน่นอนหมั่นคง ด้วยการช่วยเหลือของพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ ที่รักชาติของตนเป็นกำลัง ช่วยเหลือกัน แล้วจะค่อยหนุนขึ้นเป็นลำดับลำดับ

ของทั้งหลายที่พี่น้องเสียสละแต่ละบาทละสตางค์นี้ หลวงตาบัวเป็นผู้รับผิดชอบเอง ในสมบัติเหล่านี้ ตั้งแต่บวชมาไม่เคยสนใจกับเงินกับทองอะไรทั้งนั้น แต่เวลานี้หลวงตาบัวเลยมาเป็นคลังใหญ่ เรียกว่า ธนาคารใหญ่ เสียเอง เป็นผู้ถือบัญชี ทองคำก็ดี ดอลลาร์ก็ดี เงินสดก็ดี แต่ผู้เดียว เพราะกันความรั่วไหลแตกซึม สมบัติเหล่านี้จะให้เข้าคลังหลวงเพื่อชาติไทยของเราโดยสมบูรณ์ จึงไม่ให้ใครมายุ่งมาเกี่ยว เราเป็นผู้ทำหน้าที่เอง นี่ละที่มาเกี่ยวข้องกับการเงิน เกี่ยวข้องด้วยความจำเป็นอย่างนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ

เวลานี้ทองคำของเราที่จะหลอมช่างหน้าอีก ๔๐๐ กว่ากิโล ที่หลอมไว้แล้ว ๔๐๐ กิโล คราวนี้รวมแล้วไม่ต่ำกว่า ๘๐๐ กิโล หลอมเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เข้ามอคลังหลวงของเรา ก่อนที่จะมอคลังหลวงนั้นได้เชิญนักกฎหมายหวักะทิมาประชุมกันอย่างดีบอดีหาที่บกพร่องไม่ได้ว่าสมบัติจำนวนนี้จะลงในจุดไหน ที่จะเป็นหัวใจของชาติไทยเราโดยสมบูรณ์ ก็ได้รับคำแนะนำและประกาศเป็นเสียงเดียวกันจากนักกฎหมายทั้งหลายว่า ลง

ช่องนั้นจะเป็นสมบัติแห่งชาติไทย เป็นหัวใจแห่งชาติไทย ชีวิตจิตใจแห่งชาติไทยของเรา โดยสมบูรณ์ เราจึงลงใจ

มาตรการนี้จึงจะมาหลอมทองอีก ๔๐๐ กิโลกรัมนี้ เสร็จแล้วกับ ๔๐๐ กิโลกรัมที่หลอม แล้วนั้นเข้ามอบคลังหลวงของเราด้วยการตกลงเรียบริ้อยแล้ว และดอลลาร์คราวนี้ก็จะมอบ พร้อมกันประมาณ ๓ ล้านดอลลาร์ ทองคำประมาณ ๔๐๐ กิโล จะมอบคราวนี้แล้ว วันที่ ๑๒ เมษายน นี้จะเป็นวันนำทองมารวมกันที่สวนแสงธรรม ท่านผู้ใดอยากจะไปชมทองคำที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคแล้วก็ให้ไปดู วันนั้นจะคัดเลือกทองเข้าถุง ๆ ประเภทใด ๆ ควรเข้าถุงใดก็เข้า หลังจากนั้นก็จะหลอมทองคำเหล่านี้ เสร็จแล้วก็กำหนดวันมอบ

เวลานี้ยังกำหนดวันมอบไม่ได้เพราะทองคำยังไม่ได้หลอม เมื่อหลอมทองคำเสร็จ เรียบริ้อยแล้วก็จะได้มอบทองคำด้วย มอบดอลลาร์ ๓ ล้านด้วย แล้วเรื่องก็จะยุติลงในพักนี้ ก่อน แต่การขอร้องจากพี่น้องทั้งหลายนี้ ฟังถือเอาเมืองไทยเป็นรากฐานสำคัญ เมืองไทยของเรามีความบกพร่องมากน้อยเพียงไร ก็คือตัวของเรากันของเราในชาติแต่ละคน ๆ นี้เป็นคนไม่เต็มบาทเต็มเต็ง ยังขาดอยู่ด้วยกันทั้งชาติ จึงต้องสนับสนุนชาติของเราให้เต็มบาทเต็มเต็งขึ้นมา ด้วยสมบัติของเราที่เข้าไปหนุนชาติให้พออยู่ได้เป็นไปได้นั้นจะเป็นที่พอใจ

การแสดงธรรมวันนี้หากมีขาดตกบกพร่องบ้างประการใด ก็ขอร้องจากพี่น้องทั้งหลายด้วย และการแสดงธรรมคราวนี้ที่ออกมาจากเวทีป่าคือภูเขาลำเนาไพร ที่เราเคยพีดกับกิเลสอย่างเต็มเหนี่ยวแล้วเราได้ชัยชนะมาอย่างเต็มหัวใจ ไม่มีอะไรสงสัยแล้วในหัวใจของเราที่ว่าบกพร่องที่ตรงไหน จึงได้นำธรรมนั้นออกมาแสดงแก่พี่น้องทั้งหลายให้ทราบ และนำความไว้วางใจและความบริสุทธิ์ที่สุดส่วนของคุณที่เต็มไปด้วยเมตตา มาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย เพราะเหตุนี้จึงได้เปิดหัวใจให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ในผลแห่งการบำเพ็ญมาของเรา จึงเรียกว่าเปิดปุมหลังก็ได้

แต่ก่อนเราไม่เคยพูดนะ ธรรมะเหล่านี้มีอยู่มาตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ เอ้า ฟังให้ถึงใจนะ เราพูดอย่างถึงใจ เราไม่ได้พูดด้วยความโอ้อวด เราพูดด้วยความจริงที่หัวใจเราครองอยู่เวลานี้ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า ผลแห่งการปฏิบัติธรรมของศาสนาพระพุทธเจ้ามีผลเพียงไร เลิศเลอขนาดไหน เราได้เห็นความเลิศเลอในหัวใจของเรามาแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ บนวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เวลา ๕ ทุ่มเป็งพอดี นั้นเป็นวันคว่ำโลกธาตุออกจากหัวใจของเรา กิเลสขาดสะบั้นลงในขณะนั้น ใจที่ไม่เคยปรากฏแดนอัศจรรย์ ได้ปรากฏขึ้นในขณะเดียวกัน

ตั้งแต่บัดนั้นมาเราได้ครองธรรมนั้นเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ แต่ไม่เคยบอกให้ผู้ใดทราบว่าเราได้รู้ได้เห็น การแนะนำสั่งสอนโลกเราสั่งสอนทั่วประเทศไทยมานานแล้ว การ

ออกทางเทพก็ดี ออกทางหนังสือก็ดี รู้สึกจะไม่มีใครออกมากเหมือนหนังสือหลวงตาบัว เทพหลวงตาบัว แล้วมาคราวนี้ยังออกสนามขึ้นเวทีต่อสู้กับความจนแห่งชาติไทยของเราอีก ก็ยิ่งได้เทศนาว่าการไม่มีเวลาขยับขี้ จะเป็นจะตายก็ทนเอาเพื่อชาติของเรา นี่ละผลที่เราได้เต็มในหัวใจของเรา พอทุกอย่างแล้วเราถึงได้มานำพี่น้องทั้งหลาย ด้วยความพอของเรา

เราไม่ได้มานำพี่น้องทั้งหลายด้วยความทวิโหยโรยแรง จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจธรรมของพระพุทธเจ้าที่เต็มไปด้วยเมตตา มาโปรดโปรดพี่น้องทั้งหลาย ให้ต่างท่านต่างมีแก้ไขช่วยอุดหนุนชาติของเรา มีมากมีน้อยไม่กำหนด มีมากมีน้อยเราก็ให้ตามมากตามน้อย เหมือนฝนตกที่ละหยดละหยาด ไม่ได้ตกทีละตุ่มละไหแหละ เมื่อตกไม่หยุดก็สามารถทำท้องฟ้ามหาสมุทรให้เต็มได้ อันนี้การบริจาคเพื่อชาติของเราซึ่งมีคุณค่ามากมีอันนิสงส์มากที่สุด เป็นมหากุศล เราก็ต่างคนต่างบริจาค ได้มากน้อยเพียงไรก็หนุนขึ้น ๆ ก็สามารที่จะทำเมืองไทยของเราให้เต็มไปด้วยความแน่นหนาแน่นคงยิ่งขึ้นโดยลำดับ

การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา รู้สึกเหน็ดเหนื่อย คนแก่ขึ้นธรรมมาสน์ก็อย่างนี้แหละ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ
